

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **X. M. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2016, č. j. MV-76874-3/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 166/2015 - 53, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 166/2015 - 53, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2016, č. j. MV-76874-3/SO-2015, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 3. 2015, č. j. OAM-8699-6/DP-2015 (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, neboť cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Stěžovatel doplnil návrh na přiznání odkladného účinku podáním, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 28. 11. 2016. V návrhu stěžovatel uvedl, že v důsledku právní moci a zejména vykonatelnosti napadeného rozhodnutí pozbude oprávnění pobývat na území České republiky a bude muset území republiky opustit, aby se vyhnul případnému vedení řízení o správním vyhoštění. Již sama možnost vedení správního řízení o vyhoštění je pro stěžovatele

významným negativním zásahem do života cizince, kdy tento se vystavuje nebezpečí, že se v budoucnu nebude moci do České republiky vrátit. Nelze opomíjet ani právo stěžovatele na spravedlivý proces, k němuž patří i možnost stěžovatele osobně se účastnit soudního řízení, popř. být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem. Stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76. Stěžovatel má za to, že přiznání odkladného účinku nemůže představovat újmu pro třetí osoby ani rozpor s veřejným pořádkem.

Žalovaná k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že nepodporuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud jde o hledisko újmy způsobené žalobci, důvody jejího možného vzniku jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci žalobce. Povinnost tvrdit a prokázat vznik možné újmy má proto žalobce, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a specifikovat její intenzitu. Žalovaná konstatuje, že tvrzená újma, která žalobci podle odůvodnění návrhu hrozí, není v příčinné souvislosti s účinky žalobou napadeného rozhodnutí. Nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v nenahraditelné újmě, neboť taková újma žalobci v tomto řízení nemůže vzniknout. Nevydání povolení k dlouhodobému pobytu nelze posuzovat jako nenahraditelnou újmu, když nenahraditelná újma by cizinci mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění. To sice může být důsledkem zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém se zkoumá dopad rozhodnutí z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života. Žalobce má možnost podat proti případnému správnímu vyhoštění žalobu, která má ze zákona odkladný účinek.

Žalovaná dále odkazuje na konstantě vyjádřený názor soudů ve správním soudnictví, podle kterého by obavou, že bude nucen opustit území, mohl argumentovat každý cizinec, kterému nebylo uděleno povolení k pobytu. Soudy by pak byly nuceny přiznávat odkladné účinky žalobám v těchto věcech paušálně, jelikož po dobu pobytu si zde každý cizinec vytvoří určité zázemí a vazby. Aby soud rozhodl o přiznání odkladného účinku, musely by být dány závažné individuální okolnosti, které by žalobci při vycestování způsobily intenzivní újmu. Žalovaná se nedomnívá, že by takto závažné okolnosti byly v případě žalobce dány. Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tak ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než

pokračování

jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud usnesením ze dne 18. 12. 2015, č. j. 30 A 166/2015 - 23, přiznal odkladný účinek žalobě s odůvodněním, že pro výkon práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti posoudil žádost odlišně.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 - 11; veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), který musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

Soudní řád správní koncipuje institut odkladného účinku jako mimořádné opatření. Jedná se o výjimku z pravidla, která musí být vyhrazena pro ojedinělé případy, jež naplňují zákonem předepsané podmínky. Stěžovatel přitom ve své žádosti o přiznání odkladného účinku uvádí pouze obecné důvody, spočívající v nutnosti vycestování z území České republiky a v možné kolizi s jeho právem na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud k argumentaci právem na spravedlivý proces odkazuje na závěry, jež vyslovil v obdobném případě v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 32. Podle těchto závěrů nelze vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení, být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují. Takovou argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující k přiznání odkladného účinku také s ohledem na to, že stěžovatel je zastoupen advokátem. V nyní posuzované věci se sice nejednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, obecné závěry o nezbytnosti konkretizovat a individualizovat hrozící újmu jsou však plně aplikovatelné i na posuzovaný případ. Pokud stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, v tomto usnesení soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu, že žalobce tvrdil, že má v České republice vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí a v důsledku rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by byl nucen opustit společně se svou těhotnou manželkou a dítětem Českou republiku. Výkon práva na spravedlivý proces nebyl stěžejním důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, přiznal odkladný účinek kasační stížnosti na základě návrhu, v němž bylo taktéž argumentováno zájmem stěžovatele na ochraně jeho procesních práv, aniž

stěžovatel tvrdil a prokázal existenci dalších významných okolností případu. Ve věci sp. zn. 1 Azs 160/2014 ovšem stěžovateli přímo hrozilo správní vyhoštění a s tím spojený zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie. Naproti tomu v nyní souzené věci nejsou se zastavením řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu spojeny takto nepříznivé důsledky.

K tvrzení o povinnosti opustit území Nejvyšší správní soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval na území ČR od 2. 10. 2014 na základě dlouhodobého víza za účelem studia s platností od 29. 9. 2014 do 28. 3. 2015. Dne 17. 3. 2015 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, k žádosti připojil žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti. Řízení o žádosti bylo prvostupňovým rozhodnutím zastaveno. Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku pouze v obecné rovině uvedl, že v důsledku napadeného rozhodnutí bude muset vycestovat z území České republiky, aby se vyhnul vedení řízení správním vyhoštěním. Jak však plyne z informací uvedených stěžovatelem v žalobě a záznamu ve správním spisu, řízení o správním vyhoštění s ním mělo být zahájeno již dne 2. 11. 2015. Pokud hrozící újma podle stěžovatele spočívá obecně ve vedení správního řízení o vyhoštění, přičemž by byl nucen vycestovat z území, aby se vyhnul vedení tohoto řízení, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že k zahájení řízení ve věci správního vyhoštění došlo ještě před podáním žaloby ke krajskému soudu dne 18. 11. 2015. Stěžovatel neuvedl žádné další konkrétní důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatel neosvědčil existenci ojedinělých okolností opodstatňujících výjimečné řešení jeho situace, potřebných pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud odlišil situaci stěžovatele od případů, kdy je cizinci uděleno správní vyhoštění a není potřeba, aby cizinec prokazoval existenci dalších významných okolností, neboť hrozící újma je zřejmá z povahy samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již Nejvyšší správní soud nezkoumal. Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu